

Úgy, ahogy ez itt errefelé évszázadok óta szokás. Ahogy itt ezt a barlangok mélyén továbbéltetett hagyomány megköveteli...

Eleinte a három lángocska éppen csak pislákol, apró sárgás gömböcskékük épphogy csak remegve-imbolyog a vékonyka kanóc tetején, majd lassacskán erőre kapnak, szép egyenletesen hosszúkásra nyúlnak, s néhány perc múlva nyelvük már imponálóan nagyra növe olvad bele a homoktálca lüktető lángegyetemébe. Úgy tetszik, kedvessé vált a Fennvaló előtt az igyekezeted: Valaki valahol odafenn felfigyelt rád. Valaki valahol a csillagokon túl meghallgatta néma könyörgésedet...

S ki tudja, meglehet talán még *Kálvin János* szelleme is megbocsát majd neked ezért a tévelygésért. Talán még az ő mindent regisztráló szigorú tekintete sem fog azonnal kiátkozásért kiáltani ezért az alkalmi liturgia-váltásért. Végtére is: „*Post tenebras lux!*”. A fény előbb-utóbb mindenütt legyőzi a sötétséget...

Folytatjuk

A cikk szerzője a Románia Szabadalmi Hivatala vezérigazgatója

* * *

XIV. Mátyás Napok

VI. dies, február 22, szerda

Az Armenia Örménymagyar Baráti Társaság Napja

Armenia ünnepe: *A föl nem adható város - ahol egyszer minden itt lakónak harangoznia kellene...* címmel zenés irodalmi műsorral emlékezik Mátyás királyra, az örménymagyarokra, szereti, félti, élteti a kincses várost február 22-én, szerdán délután négy órai kezdettel a Bánffy Palota Tonitza-termében a 15 éves Armenia Baráti Társaság.

Prózával és költeményekkel közreműködnek: *Bogdán István, Egyed Emese, Fodor György, Fuchs Tünde, Karácsonyi Zsolt, Király László, Lászlóffy Csaba, Sebesi Karen Attila. A zenei műsorban fellépnek: Adorjáni Ágota, Csenge, Eszter és Réka, Balázs Borbála, Kiss Lehel, Köpeczi Sándor, Lászlóffy Réka, Mányoki Mária, Molnár Mária, Nagy Zoltán és Starmüller Péter. Műsorvezető: Bálintné Kovács Júlia.*

(Megjelent a Szabadság 2006. február 20-i számában)

* * *

Bálintné Kovács Júlia

Az Armenia Örménymagyar Baráti Társaság ünnepe

A 15 év alatt következetesen dolgoztunk céljaink megvalósításáért. Közösséget teremtettünk, „határon átívelő” közösséget, és a budapesti székhelyű Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesülettel együtt azon munkálkodunk, hogy töredékekből, mozaikokból összerakjuk a XIX-XX. század és napjaink örménymagyar vonatkozású történelmét, mely Erdély magyar történelme is; hogy megismerjük, majd megismertessük az Erdélybe települt és itt hazára lelt népcsoport mindennapjait. Mert egyrészt Vörösmarty-val együtt valljuk: „*Emlékek nélkül népeknek híre csak árnyék*”, másrészt Nemeskürthy tanár úrral hisszük: „*A múltat nem lehet tőlünk elvenni, de az csak akkor a miénk, ha ismerjük.*”

A konferenciáinkon elhangzottakat 1997 márciusától havi rendszerességgel megjelenő folyóiratunkban és önálló kötetekben közreadjuk, ismertetjük a kutatások eredményeit, a visszaemlékezéseket, családtörténeti mozaikokat. Talán a mi munkánknak is köszönhető, hogy az amatőrök mellett, a történészek figyelmébe is e kis erdélyi népcsoport felé fordult. Elmondhatjuk, hogy a kutakodás napjainkban reneszánszát éli. Őseink rászorgáltak erre az érdeklődésre, hiszen a legkiválóbbak mind anyagi, mind szellemi erőforrásait arra használták, hogy új hazájukat, Erdélyt, e kis országot, felvirágoztassák.

Pomogáts Béla irodalomtörténészt idézem: „*Petelei István gazdag örmény kereskedő családban született (1852), és az erdélyi örmények akkor már réges-régen magyarrá váltak, a magyar kultúrát gazdagították, és öntudatos magyarként képviselték az erdélyi magyarság érdekeit.*”

Meg kell említenem *Jakabffy Elemér* nevét is. Munkásságát jobban meg kellene ismernünk.

Az 1991. február 21-én alakult és március 22-én bejegyzett Társaságunk 1998. február 19-e óta együttműködik a *Piarista Öregdiákok Baráti Körével* és az *Apáczai Csere János Baráti Társasággal*. A Triumvirátushoz 1998. augusztusában csatlakozott az Erdélyi Kárpát Egyesület is, majd később a Marianumisták. Minden jelentősebb eredményt összefogásunknak köszönhetünk.

Kedves Barátaink! Jó volt Veletek együtt dolgozni, és jó lesz február 22-én együtt ünnepelni a Bánffy-palotában. Biztos vagyok benne, hogy ezután sem fogunk csalódást okozni sem egymásnak, sem közösségeinknek.

*A szerző az Armenia Örménymagyar Baráti Társaság elnöke
(Megjelent a Szabadság 2006. február 18-i számában)*

* * *

Mátyás Napok Kolozsváron

Hölgyek és Urak, lányok és asszonyok, fiúk és férfiak !

Mindannyiuknak köszönöm, hogy jelenlétükkel megtisztelték összejövetelünket. Számomra ez azt jelenti, hogy aki most itt van, minden bizonnal híve és tisztelője Mátyás királyunknak, félti, óvja, tehát szereti a föl nem adható várost: Mátyás szülőhelyét, és kedveli a mi 15-éves *Baráti Társaságunkat, az „Armeniá”-t.*

Ünnepi műsorunk ugyanis e három pillérré épül - Mátyás király, az örmények, és Kolozsvár, az építmény díszje pedig az ének és zene. Külön köszönöm a gondviselő Jóistennek, hogy a Mátyás Napok mindenkori szervezőjének, **László Bakk Anikónak** azt sugallta, bízson meg bennünket a mai nap műsorának összeállításával, hiszen Anikó nem tudta, hogy épp most 15 éves az Armenia.

Ha ez a felkérés nem történik, hogyan lehetne alkalmunk arra, hogy ilyen környezetben - a Bánffy palotában -, ilyen körülmények között köszönthessem azokat is, akikkel évek óta együtt dolgozunk: segítő-társainkat, az ugyancsak 15 éves *„Piarista Öregdiákok Baráti Körét”, az „Apáczai Csere János Baráti Társaságot”,* valamint az *„Erdélyi Kárpát Egyesület”* tagjait és Dr. Issekutz Sarolta személyében az *„Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesületet”*.

Barátaim, jó volt Veletek együtt dolgozni, Biztos vagyok benne, hogy ezután sem fogunk csalódást okozni sem egymásnak, sem közösségeinknek.

Magunkról néhány mondatot.

Felhívom a tisztelt hallgatóság figyelmét arra, hogy jelen megemlékezésünkben hányszor fordul elő a február hó. Az 1991. február 21-én alakult Társaságot a kolozsvári törvényszéken néhai **Keresztes Zoltánnal** együtt jegyeztettük be. Közös munkánknak korai halála vetett véget. A Társaság új székhelyét - a mi lakásunkat - 1997. február 21-én még **Sáska Jenő** szamosújvári örmény katolikus plébános és több olyan kedves tagtársunk jelenlétében avattuk, akik már eltávoztak közülünk. Nyugodjanak békében.

Az 1997-es év más vonatkozásban is változást hozott Társaságunk életében. Nemcsak itthon kötöttünk együttműködési megállapodást az említett szervezetekkel, de abban az évben, ugyancsak februárban alakult a budapesti székhelyű *Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület* (EÖGYKE) meghívott bennünket *„Az örménykatolikus egyház története és művészete”* címmel rendezett konferenciára. Számunkra, itthoniak számára ez a találkozás meghatározó jelentőségű volt. Egyrészt lehetőséget teremtett a csíkiak, gyergyóiak, szentgyörgyiek, brassóiak, erzsébetvárosiak, szamosújváriak, tordaiak, kolozsváriak számára, hogy megismerjük egymást, másrészt együttműködési megállapodást kötöttünk, melynek értelmében közös rendezvényeinkhez az EÖGYKE biztosítja az anyagiak oroszlánrészét. Adományaik és a szamosújvári magyar közösség, valamint az örménykatolikus plébánia segítségével nélkül nem rendezhettük volna meg 1999-ben kétnapos konferenciánkat *„Az erdélyi magyarörmények társadalmi szerepe, örménykatolikus egyháza és identitástudata régen és ma”* címmel, kötetben sem látott volna napvilágot a sok értékes tanulmány, és nem vehettünk volna részt itthonról 52-en az Erdélyi Örmény Gyökerek rendezésében megtartott **Magyarörmény Kulturális Napok** Budapesti rendezvény keretében 2000-ben a III. konferencián, melynek címe: *„A 300 éves örmény szertartású római katolikus egyház és közösségei Magyarhonban régen és ma”*.

2001-ben *„Örménymagyarok, akik hatottak, alkottak gyarapították, hogy a haza fényre derüljön, s kincsese legyen Kolozsvár - Szamosújvár”* címmel tartottuk eddigi legnagyobb szabású rendezvényünket. A